

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 141/2024
28.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Александра Степановића и Тајјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ненада Митића и др, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Ненада Митића – адвоката Слободана Ћирића и адвоката Ине Илић, те браниоца окривљеног Горана Радовановића – адвоката Душана Димитријевића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Пироту К бр.31/22 од 21.02.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.355/2023 од 02.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 28. фебруара 2024. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

I УСВАЈА СЕ као делимично основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ненада Митића – адвоката Слободана Ћирића у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, и **ПРЕИНАЧАВАЈУ СЕ** правноснажне пресуде Вишег суда у Пироту К бр.31/22 од 21.02.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.355/2023 од 02.11.2023. године само у погледу одлуке о казни у односу на окривљеног Ненада Митића, тако што Врховни суд окривљеног Ненада Митића због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 14.10.2021. године до 14.03.2023. године, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

II ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног Ненада Митића – адвоката Ине Илић и браниоца окривљеног Горана Радовановића - адвоката Душана Димитријевића, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Пироту К бр.31/22 од 21.02.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.355/2023 од 02.11.2023. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтеви у осталом делу **ОДБАЦУЈУ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Пироту К бр.31/22 од 21.02.2023. године, поред осталих окривљених, окривљени Ненад Митић и Горан Радовановић оглашени су кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које дело је окривљеном Ненаду Митићу утврђена казна затвора у трајању од пет година, па пошто му је опозван условни отпуст одређен правноснажним решењем Вишег суда у Пироту Куо бр.27/219 од 26.09.2019. године, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ, по правноснажној пресуди Вишег суда у Пироту К 4/13 од 18.03.2014. године и узета као утврђена казна затвора у трајању од четири године и десет месеци на коју је осуђен том пресудом, окривљени Ненад Митић је на основу члана 60. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од девет година и осам месеци, у коју казну му је урачунат део казне коју је окривљени издржао по правноснажној пресуди Вишег суда у Пироту К 4/13 од 18.03.2014. године у Казнено-поправном заводу у Нишу и Васпитно-поправном дому у Крушевцу у периоду од 04.04.2017. године до 11.10.2019. године, као и време које је провео у притвору почев од 23.04.2020. до 21.09.2021. године, време које је провео на издржавању мере забране напуштања стана од 21.09.2021. године до 14.10.2021. године, као и време које је провео у притвору од 14.10.2021. године па надаље, док је окривљени Горан Радовановић осуђен на казну затвора у трајању од четири године, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 23.04.2020. године до 19.05.2020. године.

Истом пресудом, према окривљенима Ненаду Митићу и Горану Радовановићу изречена је мера безбедности одузимања предмета – мобилних телефона и картица, ближе наведених у изреци првостепене пресуде, те једног пиштољског метка који је одузет од окривљеног Горана Радовановића. Истовремено, окривљеном Ненаду Митићу враћени су привремено одузети предмети ближе описани у изреци првостепене пресуде.

Окривљени су обавезани да суду плате на име паушала износе од по 12.000,00 динара сваки, те да на име трошкова кривичног поступка солидарно плате износ од 208.941,75 динара, а окривљени Ненад Митић обавезан је и да суду плати износ од 43.120,00 динара. Окривљени су обавезани и да Вишем јавном тужилаштву у Пироту солидарно на име трошкова кривичног поступка плате износ од 94.232,52 динара, а окривљени Ненад Митић да плати и износ од 2.750,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.355/2023 од 02.11.2023. године, поред осталог, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног Ненада Митића - адвоката Слободана Ћирића, а по службеној дужности у смислу члана 454. ЗКП и у односу на окривљеног Горана Радовановића, пресуда Вишег суда у Пироту К бр.31/22 од 21.02.2023. године преиначена је у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Нишу окривљеног Горана Радовановића за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ осудио на казну затвора у трајању од три године, у коју му је урачунао време проведено у притвору од 23.04.2020. године до 19.05.2020. године, док је окривљеном Ненаду Митићу у изречену јединствену казну затвора у трајању од девет година и осам месеци урачунао време проведено у притвору од 14.10.2021. године до 14.03.2023. године. У преосталом делу наведене жалбе, као и жалбе окривљеног Ненада Митића и

његових заједничких бранилаца – адвоката Милана Петровића и Тање Савић, те адвоката Ине Илић и жалба окривљеног Горана Радовановића и његовог браниоца – адвоката Душана Димитријевића, одбијене су као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости поднели су:

-бранилац окривљеног Ненада Митића – адвокат Слободан Ћирић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, те због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд преиначи побијане пресуде или да побијане пресуде укине и врати првостепеном суду на поновно одлучивање;

-бранилац окривљеног Ненада Митића – адвокат Ина Илић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1), 2), 3) и 4) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да укине само другостепену пресуду и предмет врати Апелационом суду у Нишу на поновно одлучивање;

-бранилац окривљеног Горана Радовановића - адвокат Душан Димитријевић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни суд доставио је по примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те по оцени навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ненада Митића – адвоката Слободана Ћирића је делимично основан, и то у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 47. став 6. КЗ, док је у осталом делу недозвољен.

По оцени овога суда, основано се у поднетом захтеву истиче да је доношењем побијане правноснажне пресуде учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 47. став 6. КЗ, којом је прописано да се условни отпуст може опозвати најкасније у року од две године од дана када је условни отпуст истекао.

Наиме, првостепеном пресудом, донетом дана 21.02.2023. године, окривљени Ненад Митић оглашен је кривим због извршења кривичног дела из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од пет година, с тим што му је истовремено опозван условни отпуст одређен правноснажним решењем Вишег суда у Пироту Куо бр.27/2019 од 26.09.2019. године и узета му је као утврђена казна затвора у трајању од четири године и десет месеци на коју је осуђен правноснажном пресудом Вишег суда у Пироту К 4/13 од 18.03.2014. године, након чега је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од девет година и осам месеци, у коју му је урачунат део казне који је издржао, те време које је окривљени провео у притвору и на издржавању мере забране напуштања стана.

Другостепеном пресудом - Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.355/2023 од 02.11.2023. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног Ненада Митића, првостепена пресуда преиначена је само у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљеном Ненаду Митићу у изречену јединствену казну затвора у трајању од две године и осам месеци урачунато време проведено у притвору од 14.10.2021. године до 14.03.2023. године. При томе, другостепени суд је нашао да је првостепени суд правилном применом члана 54. и члана 63. КЗ утврдио и ценио све околности које су од утицаја на одлуку о врсти и висини кривичне санкције према окривљеном.

Одредбом члана 47. став 6. КЗ прописано је да се условни отпуст може опозвати најкасније у року од две године од дана када је условни отпуст истекао.

Имајући у виду цитирану законску одредбу, те чињеницу да је решењем Вишег суда у Пироту Куо бр.27/19 од 26.09.2019. године, које је постало правноснажно 11.10.2019. године, окривљени Ненад Митић отпуштен на условни отпуст са издржавања казне затвора по правноснажној пресуди К бр.4/13 од 18.03.2014. године (у трајању од четири године и 10 месеци) те да је истек ове казне одређен за 01.04.2021. године, то се условни отпуст у односу на окривљеног могао опозвати најкасније у року од две године од када је истекао, односно до 01.04.2023. године. Стога је Апелациони суд у Нишу, као другостепени, обзиром да је пресуду Кж1 бр.355/21 донео дана 02.11.2023. године, морао имати виду да је у конкретном случају рок за опозивање условног отпуста окривљеног Ненада Митића истекао, те је био дужан да првостепену пресуду преиначи у погледу одлуке о казни и окривљеног осуди само на казну затвора за кривично дело из члана 246. став 1. у вези члана 33. ЗКП, због ког је том пресудом оглашен кривим. Како је другостепени суд то пропустио да учини, то је на овај начин побијану пресуду донео уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 47. став 6. КЗ, што се основано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ненада Митића – адвоката Слободана Ћирића.

Из наедених разлога, Врховни суд је преиначио нижестепене пресуде у погледу одлуке о казни само у односу на окривљеног Ненада Митића, тако што га је због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, због ког је оглашен кривим правноснажном пресудом, осудио на казну затвора у трајању од пет година, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору, налазећи да је овако одмерена казна адекватна утврђеним олакшавајућим и отежавајућим околностима у редовном кривичном поступку, те да је нужна и довољна да се њоме оствари сврха изрицања кривичних санкција из члана 4. КЗ и сврха кажњавања из члана 42. КЗ.

Захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног Ненада Митића – адвоката Ине Илић и браниоца окривљеног Горана Радовановића – адвоката Душана Димитријевића, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, одбијени су као неосновани, из следећих разлога:

У захтеву браниоца Ине Илић, у вези са овом повредом кривичног закона, наводи се да у изреци првостепене пресуде није наведено „ко неовлашћено“ предузима радњу извршења кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ, што представља конституативни елемент овог дела, већ је наведено само да су окривљени „набавили“ опојну дрогу, што не представља радњу тог кривичног дела, те самим тим кривично дело због ког су окривљени оглашени кривим није кривично дело. И у захтеву браниоца окривљеног Горана Радовановића – адвоката Душана Димитријевића истиче се да радње због којих је окривљени оглашен кривим не представљају кривично дело

из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ, обзиром да опис дела које је окривљеном стављено на терет не представља свршену већ будућу радњу, а због чега је према ставу браниоца окривљени осуђен за радње које не представљају елементе било ког кривичног дела.

Према изреци правноснажне пресуде, окривљени Ненад Митић и Горан Радовановић су, заједно са осталим окривљенима, по претходном договору, у стању урачунаљивости, са умишљајем, неовлашћено продали супстанце проглашене за опојну дрогу на начин описан у изреци првостепене пресуде, при чему су били свесни противправности свог дела и хтели његово извршење, а у изреци је јасно наведено да је окривљени Ненад Митић, заједно са окривљенима Гораном Радовановићем и АА, неовлашћено продао супстанце проглашене за опојну дрогу окривљенима ББ и ВВ, који су ове супстанце неовлашћено купили ради даље продаје, на начин описан у изреци првостепене пресуде, док је окривљени Горан Радовановић вршио осматрање пута којим су се кретали остали окривљени приликом купопродаје и транспорта опојне дроге, те обавештавао окривљене Ненада Митића и АА о возилима и патролама полиције на путу.

Како, дакле, из изреке побијане пресуде произилазе сви битни елементи, и то како субјективни тако и објективни, кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ, због ког су окривљени оглашени кривим, то су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Ненада Митића – адвоката Ине Илић и браниоца окривљеног Горана Радовановића – адвоката Душана Димитријевића, у делу у којем указују да су нижестепене пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени неоснованим.

У преосталом делу, захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених одбачени су као недозвољени, односно због тога што немају законом прописан садржај.

Наиме, у преосталом делу, бранилац окривљеног Ненада Митића – адвокат Слободан Ћирић указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, док бранилац истог окривљеног – адвокат Ина Илић указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП истицањем да другостепени суд у образложењу своје одлуке није навео разлоге којима се руководио приликом преиначења првостепене пресуде у односу на окривљеног Ненада Митића, на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП истицањем да је изрека првостепене пресуде неразумљива јер нису означене радње извршења за сваког извршиоца понаособ, те на повреду закона из члана 439. тачка 4) ЗКП, а бранилац окривљеног Горана Радовановића – адвокат Душан Димитријевић указује на погрешно и непотпуно чињенично стање и погрешну оцену доказа истицањем да у току поступка није утврђено да је окривљени остварио било какву комуникацију са осталим окривљенима, јер није утврђено ни време комуникације, а ни место на ком се окривљени налазио у време када је са њима контактирао.

Поред тога, у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ненада Митића – адвоката Ине Илић, као разлог подношења, наводи се битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, међутим бранилац не наводи на ком незаконитом доказу је заснована правноснажна пресуда, већ с тим у вези указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2)

ЗКП истицањем да су чињенице утврђене правноснажном пресудом контрадикторне у односу на транскрипте телефонских комуникација окривљеног.

Како одредбама члана 485. став 4. ЗКП, којима су прописани разлози због којих окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, 438. став 2. тачка 2) и 438. став 2. тачка 3) ЗКП, те због повреде закона из члана 439. тачка 4) ЗКП и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, то је Врховни суд захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљених у овом делу одбацио као недозвољене.

По оцени овога суда, захтев за заштиту законитости браниоца Слободана Ћирића, у делу којим указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, и захтев браниоца Ине Илић у делу у којем указује на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, немају законом прописан садржај.

Ово због тога што су наведени браниоци само у уводу захтева истакли ове повреде закона, због којих је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљенима преко бранилаца, међутим у образложењу захтева нису навели конкретно у чему се ове повреде састоје, па како је одредбом члана 484. ЗКП прописана обавеза навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона подразумева не само опредељење о којој повреди је реч, већ и навођење у чему се та повреда састоји, те обзиром да се Врховни суд у складу са одредбама члана 489. став 1. ЗКП креће само у границама поднетог захтева, односно разлога, дела и правца побијања, и не може по службеној дужности испитивати у чему се евентуално повреда закона састоји, то су поднети захтеви у овом делу одбачени, јер немају законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 492. став 1. тачка 2) ЗКП у преиначујућем делу, на основу члана 491. став 1. ЗКП у одбијајућем делу, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у делу у којем су захтеви одбачени као недозвољени и због тога што немају законом прописан садржај, донета је одлука као у ирзеци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица,с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправка
Упрвитељ писарнице
Марина Антонић